

Kázání: 149. Ať žije Kristova monarchie!

Byl celkem dobrý nápad dát poslední neděli církevního roku název Slavnost Krista krále. Přestaňte se bát, přestaňte se snahami ovlivňovat nadzemské síly ve svůj prospěch. Je zbytečné věřit, že určují náš život.

Kázání

Ať žije Kristova monarchie!

1. čtení: Jeremjáš 23, 1 – 6

1 „Běda pastýřům, kteří hubí a rozptylují ovce mé pastvy,“ je výrok Hospodinův.

2 Proto Hospodin, Bůh Izraele, praví proti těm pastýřům, pastýřům svého lidu, toto: „Mé ovce rozptylujete, rozháníte je a nedohlížíte na ně. Hle, já vás za vaše zlé skutky ztrestám, je výrok Hospodinův.

3 Sám shromáždím pozůstatek svých ovcí ze všech zemí, kam jsem je rozehnal, a přivedu je zpět na jejich nivy a budou plodné a rozmnoží se.

4 Ustanovím nad nimi pastýře a ti je budou pást, nebudou se již bát ani děsit a žádná nebude pohřešována, je výrok Hospodinův.“

5 „Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy Davidovi vzbudím výhonek spravedlivý. Kralovat bude jako král a bude prozíravý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost.

6 V jeho dnech dojde Judsko spásy a Izrael bude přebývat v bezpečí. A nazvou ho tímto jménem: „Hospodin – naše spravedlnost“.

2. čtení: Koloským 1, 11 – 20

11 a z moci jeho božské slávy nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti;

12 a budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle.

13 On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna.

14 V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů:

15 On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření,

16 neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.

17 On předchází všechno, všechno v něm spočívá,

18 on jest hlavou těla – totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem.

19 Plnost sama se rozhodla v něm přebývat,

20 aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho oběť na kříži.

Sestry a bratři,

dnes je poslední neděle církevního roku a nese název Slavnost Krista krále. S tímhle pojmenováním přišel před zhruba sto lety tehdejší papež a chtěl tím dát najevo, že stát nemá co rozhodovat ve věcech, které náležejí Bohu.

Naznačil tak, že vedle pozemských panovníků a státních úřadů je tu také panovník nebeský a tohle se musí respektovat. Pozemská státní správa se proto musí zdržet jakéhokoli zasahování do oblasti, která přísluší církvi, neboť církev je na zemi Kristovým viditelným úřadem.

V souladu s naší duchovní tradicí budeme mít asi s takovým pojetím církve problém.

Rozdělení života společnosti na sféry vlivu, podle toho, kdy se mají poslouchat státní úřady a kdy úřady církevní, stejně už dnes nefunguje.

Změnila se doba. Pokud má být církev brána vážně, musí se holt odnaučit poroučet, sekýrovat a hrát si na úřad, musí se naopak po vzoru samotného Krista naučit naslouchat, přijímat druhé a obětovat se. Jiné cesty není.

Ale jinak to byl celkem dobrý nápad dát poslední neděli církevního roku název Slavnost Krista krále.

Jako křesťané jsme de facto příslušníky hned dvou státních útvarů, vedle České republiky také Božího království. Logicky potom dává smysl slavit státní svátek jak 28. října, tak dnešní neděli Krista krále. Vlastně je ta dnešní neděle takovým státním svátkem Božího království.

Pokud se vám to, sestry a bratři nezdá – žádnou další občanku vedle té české v portmonce přece jen nenosíme – pak vězte, že s tím novým občanstvím přišel už apoštol Pavel.

„Bůh nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna,“ píše v dnešním úryvku z listu kolosským křesťanům.

Jak takové přenesení do Kristova království v praxi vypadá, bychom mohli spekulovat celkem dlouho. Ale to my nebudeme, protože na státní svátek by se mělo hlavně slavit.

Jedno je jisté: už se to stalo, už jsme občany, ne někdy až potom, až jednou možná. Kristovo království není jen a pouze otázkou budoucnosti, týká se naší současnosti, odehrává se dnes a denně, jde jen o to být si toho vědomi.

Apoštol konstatuje, že jsme do Kristova království světla byli přeneseni ze sevření tmy. Kdo se nechá takhle přenést, má šanci, že se mu rozsvítí.

Vůbec tím ale nechce být řečeno, že všichni, co se k tomuhle království nehlásí, jsou tmáři. Z historie víme, že největšími tmáři nejednou bývali právě ti, kdo se na Krista odvolávali.

Copak tedy Pavel onou tmou myslí a jak se nám může rozsvítit?

O tom jsou hned následující řádky jeho dopisu. V ekumenickém překladu jsou nadepsány jako Chvalozpěv na Krista. Já bych se nebál nazvat je hymnou Kristova království. Každý stát má přece svou hymnu, tak proč ne také tenhle?

A Pavel si dal záležet, je patrné, že měl zrovna básnickou slinu. Možná si jednotlivé verše rovnou pobrukoval na nějakou melodii, možná se tahle velebná hymna brzy začala zpívat nejen v koloském sboru, ale i v mnoha dalších sborech široko daleko.

„On je obraz Boha neviditelného,“ začíná první sloka. Řeč je o Ježíši Kristu, jak jinak, on je panovník a každá správná hymna každého správného mocnářství musí začínat zmínkou o panovníkovi.

Moje babička jako dítě ještě zpívala „Zachovej nám Hospodine císaře a naši zem. Dej ať z víry moc mu plyne, ať je moudrým vladařem“.

Apoštol o nic takového neprosí, neboť už se stalo; Bůh Ježíše zachoval při životě navzdory ukřižování, a ten je teď moudrým vladařem.

Pavel čerpá ze zásobárny metafor a básnických obrátů v první knize Mojžíšově. Píše se v ní, že první člověk byl stvořen, aby byl obrazem Božím, aby svým počínáním všemu ostatnímu tvorstvu zprostředkovával Boží tvořivost, moudrost a péči.

Adam s Evou a všichni lidé po nich to, jak známo, nezvládli a nezvládají. Tvořiví sice jsme, ale ne vždy na správném místě, s moudrostí to nebývá často moc slavné a pečovat o svěřenou zemi jsme, zdá se, docela zapomněli.

Nic ovšem není ztraceno, píše Pavel, Božím obrazem je totiž jaksi za nás všechny Ježíš! Zprostředkoval nám Stvořitele nejlepším možným způsobem.

Podle něj se nyní konečně můžeme zorientovat co to je skutečná tvořivost, jak se dá žít moudře a jak vypadá opravdový zájem o lidi a ostatní tvorstvo, s nimiž tuhle zemi sdílíme.

No, a teď to přijde! Apoštol Pavel následně barvitým způsobem v několika básnických obratech vyjádří základní, dalo by se říct ústavní článek Božího království, článek, který v nejstručnější podobě zní: Ježíš je Pán.

Byl tu totiž dřív, než cokoliv, co si dneska nárokuje naši pozornost, co si snažíme naklonit v náš prospěch, co nás zaměstnává a někdy nahání strach. Byl tu dřív, než vznikly nebeské trůny, nebeská panstva, vlády a mocnosti.

Copak má asi Pavel tím vším na mysli? Zřejmě reaguje na některé koloské křesťany, kteří pod vlivem tehdejších obecně sdílených představ do sboru vnášeli nejistotu a obavy. Že jednou přijdeme do Božího království, je sice fajn, říkali, ale zatím žijeme v tomhle světě a proto musíme také respektovat síly a mocnosti, které tenhle svět ovládají.

Různými duchovními panstvy, co nejsou vidět, ale zásadně ovlivňují pozemské dění, se to v představách tehdejších lidí jen hemžilo. Cokoliv se na zemi odehrálo, ať už v osobním životě, ve válce na bojišti nebo třeba při plavbě na moři, všechno se vysvětlovalo jako výsledek jednání, zápolení nebo vrtochů těchto nebeských sil.

Úkolem lidí proto bylo si tyto síly předcházet, zbytečně je nenaštvat, vědět za kým jít a kdo z nich má na starosti tu kterou oblast života, a především zajistit si včas a efektivně jejich přízeň.

Nebylo to vůbec jednoduché. Nejrůznějších bohů, polobohů nebo démonů bylo nepočítaně. Běžný člověk se v tom ztrácel a tak není divu, že měl potom strach, jak si to tam nahoře ošéfovat, aby jeho život nebyl jeden velký propadák.

Právě těmto lidem Pavel ve své básni sděluje jasně a srozumitelně:

Přestaňte se bát, přestaňte se snahami ovlivňovat nadzemské síly ve svůj prospěch. Ne, že by žádné takové nehmotné mocnosti nebyly, jen je zbytečné věřit, že určují náš život. Není třeba jim přikládat větší váhu, než skutečně mají.

Jste přece občany Kristova království, patříte králi Kristu a nic a nikdo jiný nad vámi nemá konečnou pravomoc. Tak jaképak strachy!

Vašimi pány nejsou nějaká nevypočitatelná a vrtošivá nadzemská panstva, ale spravedlivý a laskavý Boží Syn. A to je sakra rozdíl, ne?

Když tohle vezmete vážně, ušetříte si spoustu starostí a zbytečných obav.

Mohlo by se zdát, že dneska už na tyhle nebeské trůny, panstva, vlády a mocnosti nevěříme, že je vlastně problém vyřešen. Omyl. Nejsme o nic moc jiní, než lidé před dvěma tisíci lety, pouze věci nazýváme jinými jmény.

S obavami například sledujeme poslední údaje o stavu ekonomiky, jsou to jenom čísla, a přesto nás mohou docela rozhodit. Máme pocit, že jsme ovládáni něčím, co sami nedokážeme ovlivnit, jako by nad námi mělo navrch nějaké božstvo zvané třeba Mamon.

Děsí nás zpráva z války na Ukrajině. Nechápeme, jak k něčemu takovému mohlo v dnešní době vůbec dojít. Jakoby se utrhlý ze řetězu všichni démoni, o kterých už jsme neměli tušení.

Podobně bychom mohli pokračovat dalšími a dalšími příklady.

Není divu, že někteří kolosští křesťané hledali východisko ve snaze nějak si tyhle temné síly naklonit, nějak je uklidnit a případně jim být po vůli.

Jenže tudy cesta nevede, píše Pavel rozhodně. Jediné, co je třeba, je zůstat na straně Krista krále. Za každých okolností, ať se děje, co se děje.

Sloužit démonům, poklonkovat před ciframi nebo velkohubými panstvy je v Božím království zakázáno.

Pavel svou hymnu Kristova království končí nadějným výhledem do budoucnosti. To abychom snad nepropadli beznaději a skepsi.

Prostřednictvím Ježíše Krista jednou dojde k velkému smíření všeho a všech, na zemi i na nebesích.

Smířením ovšem apoštol nemá na mysli „co jsme si, to jsme si, odtedka dobrý“. Smíření znamená, že se my lidé přestaneme zbytečně bát sil, které se tváří jako naši vládci. Smíření znamená, že nakonec, když jim nebudeme poklonkovat, tyhle síly se samy transformují a stanou se součástí obnoveného světa podle původního Božího záměru.

Co říci závěrem dnešní neděli, kdy slavíme státní svátek Kristova království?

Budme na tuhle státní příslušnost hrdí. A nebojme se. Ať si všelijaké ty nadzemské mocnosti, panstva a trůny předstírají, že nás mají v hrsti. Nemají. Ani inflace, ani pokles HDP, ani sobecky násilnický odér, který se v poslední době nad světem vznáší, nemají poslední slovo. Králem je Ježíš. A basta!

PeČ

SPCH 20. 11. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)